

Sygn. akt V KK 202/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 listopada 2018 r.,

sprawy **A. M. S.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 5 stycznia 2018 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 8 listopada 2016 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 8 listopada 2016 r., sygn. akt II K [...] uznał oskarżonego A. S. za winnego popełnienia czynów:

- z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 i art. 58 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt 1),
- z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (pkt 2),
- z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (pkt 3),
- z art. 208 k.k. (pkt 5),
- z art. 198 k.k., art. 200 § 1 k.k., art. 202 § 4 k.k. i art. 202 § 4a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt 6),
- z art. 208 k.k. (pkt 8).

Po wymierzeniu kar jednostkowych, na podstawie art. 85 k.k. i art. 85a k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k., orzekł karę łączną 6 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawkiiennej na kwotę 15 zł. Nadto, na podstawie art. 41a § 2 i § 4, art. 43 § 1 k.k., orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych – S. S. i S. K., na odległość mniejszą niż 50 metrów jak też zakazu kontaktowania się z nimi przez okres 5 lat.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone przez obrońcę oskarżonego w całości w zakresie czynów opisanych w pkt 1, 2, 3, 5, 8 wyroku oraz co do wymierzonej kary w zakresie czynu opisanego w pkt 6 wyroku.

Wyrokiem z dnia 5 stycznia 2018 r., II AKa [...], Sąd Apelacyjny w [...], zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w zakresie czynu przypisanego A. S. w pkt 1 wyroku, przyjął, iż obejmuje on działanie polegające na nieodpłatnym udzieleniu substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, na przełomie lipca i sierpnia 2014 r. jedynie małoletniej S. S., a pomiędzy 1 a 3 maja 2014 r. małoletniej A. M.,
- obniżył wymierzoną w punkcie 6 wyroku karę pozbawienia wolności do 3 lat,
- uniewinnił oskarżonego A. S. od zarzutu popełnienia czynu z art. 208 k.k., a przypisanego mu w pkt 8 części dyspozytywnej wyroku.

Za zbiegające się przestępstwa wymierzył oskarżonemu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 15 zł każda.

W pozostałym zakresie, w odniesieniu do A. S., Sąd odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Od prawomocnego wyroku skargę kasacyjną wniósł obrońca skazanego A. S. podnosząc zarzut rażącej obrazy przepisów prawa materialnego, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że przedmiotem przestępstwa była znaczna ilość środków odurzających i psychotropowych, podczas gdy ustalony stan faktyczny sprawy, wskazuje jednocześnie na to, że A. S. przekazywał określone ilości narkotyków P. Z. celem dalszej sprzedaży, a także że A. S. udzielał nieodpłatnie tego samego rodzaju narkotyków innym osobom, a przy tym w istocie nie ustalono w jakiej części posiadane przez A. S. narkotyki były przeznaczone do obrotu, a jakie do udzielenia innym osobom,

2. art. 189 § 1 k.k. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że przemoc stosowana przez A. S. wobec P. Z. stanowiła pozbawienie wolności tego drugiego, podczas gdy - w ustalonym stanie faktycznym sprawy - zachowanie skazanego miało na celu zmuszenie pokrzywdzonego do określonego zachowania, a nie składało się na jego bezprawne pozbawienie wolności.

Skarżący sformułował również zarzut obrazy przepisów postępowania, a to art. 440 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy rażąco niesprawiedliwego wyroku Sądu Okręgowego w K., w zakresie dotyczącym niedostrzeżenia przez Sąd Apelacyjny w [...], wskazanych powyżej uchybień, podczas gdy sąd ten winien zmienić zaskarżony apelacją wyrok niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, na korzyść A. S..

Wskazując na powyższe uchybienia, autor skargi kasacyjnej wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów kasacji, podkreślić trzeba, iż trafności dokonanej przez orzekające w sprawie skazanego sądy wykładni przepisu art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii nie przekreśla powoływany przez skarżącego pogląd, który został wyrażony w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 listopada 2013 r., II AKa 220/13. Przedstawione tam stanowisko, według którego znaczna ilość środka odurzającego to ilość, która wystarcza do odurzenia się jednorazowo kilkudziesięciu tysięcy osób jest na tle orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych odosobniona. Sąd Najwyższy, w składzie orzekającym w niniejszej sprawie stoi na stanowisku zajęтым w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, OSNKW 2009, z. 10, poz. 84, które jest powszechnie aprobowane w orzecznictwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2018 r., V KK 309/17, LEX nr 2455747 wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2018 r., II AKa 73/18, LEX nr 2490962). Zgodnie z tym stanowiskiem, „znaczna ilość” w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych.

Z tej perspektywy nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, że przypisane skazanemu w pkt 1 wyroku Sądu pierwszej instancji zachowanie realizowało znamiona określone w stanowiącym podstawę wymiaru kary przepisie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Łączna ilość zabezpieczonych u skazanego narkotyków wystarczała do odurzenia się jednorazowo zdecydowanie większej ilości osób niż ta, którą uznaje się orzecznictwie za kryterium wyznaczania znacznej ilości w rozumieniu wymienionego wyżej przepisu. Niczego w dokonanej przez orzekające w sprawie sądy ocenie prawnej zachowania skazanego nie zmienia fakt nieustalenia tego, jaka część zabezpieczonych narkotyków była przeznaczona do wprowadzenia do obrotu, a jaka do udzielania ich przez skazanego innym osobom. Nie można przecież zapominać o tym, że przypisany skazanemu czyn nie wyczerpywał się w samym tylko magazynowaniu narkotyków. Stanowiło ono przecież jeden z elementów szerszej działalności skazanego i przez pryzmat tej działalności musi być odczytywane. Jeżeli ustalono, że w ramach tego

samemu przestępstwa skazany wprowadził do obrotu narkotyki za kwotę 2000 zł, uzyskując za jedną porcję 30 zł, a więc przekazując do dalszej sprzedaży 66 porcji, to już ta litość musi uchodzić za znaczną.

W tej sytuacji nie doszło do wskazywanego przez obrońcę naruszenia art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa materialnego - art. 189 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, że przemoc stosowana przez skazanego wobec P. Z. stanowiła pozbawienie wolności, choć zachowanie to miało na celu zmuszenie pokrzywdzonego do określonego zachowania, a nie składało się na jego bezprawne pozbawienie wolności, stwierdzić trzeba, że i ten zarzut nie jest zasadny.

Z punktu widzenia ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, które znalazły odzwierciedlenie w opisie czynu przypisanego skazanemu, prawidłowość subsumpcji dokonanych ustaleń pod normę przepisu art. 189 § 1 k.k. nie budzi żadnych zastrzeżeń. Zachowania polegające na wywiezieniu pokrzywdzonego do lasu, czy też związaniu rąk i nóg jest pozbawieniem wolności w rozumieniu art. 189 § 1 k.k. Chcą temu zaprzeczyć należałoby przyjąć, że te zachowania, poprzedzające bicie kijem po plecach, czy też położenie na drewnianych kołkach przykrycie twarzy ręcznikiem i polewanie wodą były realizacją woli pokrzywdzonego, co nie znajduje żadnego oparcia w ustaleniach faktycznych Sądu pierwszej instancji. To, że celem stosowania przez skazanego przemocy było zmuszenie pokrzywdzonego do określonego zachowania w żadnym wypadku nie uwalnia go od odpowiedzialności za te skutki swojego działania, które realizują znamiona czynu z art. 189 § 1 k.k. Słusznie zatem za podstawę prawną skazania przyjęto przepisy z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., gdyż dopiero zastosowanie takiej kumulatywnej kwalifikacji oddaje pełną treść kryminalną czynu skazanego.

Powyższe argumenty powodują niemożność uznania zaskarżonego orzeczenia za wydane z naruszeniem art. 440 k.p.k. i jednocześnie przesądzają o oczywistej bezzasadności kasacji.

Kierując się nimi rozstrzygnięto jak w części dyspozytywnej postanowienia.

